

Een innerlijke reis in Machu Picchu

Een innerlijke reis in Machu Picchu

Peter Geraedts

“Veel belangrijker dan de woorden uit dit boek is de energie die ze oproepen. Veel belangrijker dan de woorden te begrijpen, is ze te doorvoelen met het hart. Daarin ligt het ware geluk dat de reiziger wacht op het einde van zijn tocht.”

Copyright © 2021-2024 e.v. Peter Geraedts.

Deze tweede druk is een gewijzigde heruitgave van de uitverkochte roman ‘De pelgrim en het ongeziene’, eerder uitgegeven door Trophonios Publishing 2021.

Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook gekopieerd, vermenigvuldigd en gepubliceerd worden zonder toestemming vooraf van de schrijver.

ISBN: : 9789403772677

Omslag ontwerp en illustratie Peter Geraedts

Machu Picchu

Doelbewust had hij 21 juni, de dag van de zonnewende, gekozen om de tocht naar Machu Picchu te maken. Zijn verlangen de energie en cultuur van de oude Inca's zo zuiver en intens mogelijk te ervaren was alsmaar gegroeid. Deze heilige Incastad was bij uitstek geschikt om hem met die energie te verbinden. Hij had veel over Machu Picchu gelezen en filmpjes bekeken. Zelfs in zijn dromen speelde het heiligdom een rol. Hier aanwezig zijn was een bekroning van zijn persoonlijke ontwikkeling van jaren. Het was hem duidelijk dat hij hier moest zijn. En toch hield een afwerend gevoel op de achtergrond hem staande.

Omdat hij hinderlijk in het midden van het drukbevolkte pad was blijven staan, duwde iemand hem opzij. Noa keek verbaasd op en vroeg zich af wat al die mensen hier eigenlijk kwamen doen? Specifieker, wat kwam hij hier doen? Was zijn doel waar hij in geloofde wel de echte reden

van zijn bezoek? Lag de aanleiding niet dieper in hem verborgen?

Noa was al enkele jaren actief bezig met Incasjamanisme. Hoewel hij een duidelijke verwantschap voelde met die oude cultuur, had hij tot nog toe weinig tastbare connectie ervaren met hun erfenis. Ze boeide hem enorm, maar datzelfde gold voor het gedachtegoed van Tibet, Egypte en China. Misschien was er een gemeenschappelijke factor in die oude culturen die hem aansprak. Of wellicht vertegenwoordigden ze fases in zijn eigen bewustzijns-groei. Door zijn veranderende denken en voelen was het vertrouwen in zijn intuïtie gegroeid. Anders dan in het verleden nam hij nu zijn verantwoordelijkheid voor zijn omgang met de medemens, de wereld en de natuur. Inmiddels waren eenvoud, eenheid en betrokkenheid zijn belangrijkste waarden. Zij hadden hem op het pad van het Incasjamanisme gebracht, het pad van het hart, balans en harmonie en wederkerigheid op elk gebied.

Zijn weerstand bleef aanhouden. Nog niet in staat zich te verplaatsen, bekeek hij de Incastad voor zich, indrukwekkend gelegen tussen diepe dalen en hoge bergen. Het bleef hem fascineren hoe de mensen indertijd op deze hoogte zoiets imposants hadden gecreëerd. Te midden van de betoverende bergen was dit een centrum van natuurlijke schoonheid.

Ineens begreep hij waar zijn aarzeling vandaan kwam. De geesten van de bergen zijn in de

Incatraditie de poortwachters van Machu Picchu. Om hier aanwezig te mogen zijn had hij hun toestemming nodig. Volgens een oud Incaritueel stemde Noa zich af op de berggeesten. In gedachten sprak hij hen eerbiedig toe en vroeg hun hulp om alles zo intens mogelijk te mogen ervaren. In gedachten passeerde hij een denkbeeldige poort, waardoor zijn energie en verlangen zich verbonden met de kennis en wijsheid van de oude Inca's, waarmee Machu Picchu is doordrenkt.

De toestemming van de wachters maakte hem direct energiever en blijer. Onbevangen vervolgde hij zijn weg. Rondkijkend overzag hij de orde en regelmaat van de stad, de balans tussen grillige natuur en strakke bebouwing met daartussen het gekrioel van bezoekers. Grote kans dat het merendeel van hen geen idee had van de werkelijke erfenis van de Inca's. De gedachte zich aan te sluiten bij de stroom toeristen voor bezichtiging van Machu Picchu stond hem tegen. Het zou een povere invulling zijn van zijn sterke verlangen deze unieke plaats ten diepste te ervaren. Daarom koos hij zijn eigen weg en vertrouwde er volledig op dat die hem intuïtief zou brengen waar hij op dat moment moest zijn. De tinteling in zijn lichaam beschouwde hij als de bevestiging.

Om zich innerlijk ruimte te geven, ademde hij nog enkele minuten het overzicht van Machu Picchu in voordat hij een smal pad koos tussen de gebouwen door. De vele straatjes, doorgan-

gen en trappen brachten hem bij de Tempel van de Condor. Op de grond voor de tempel ligt deze vogel, die heilig was voor de Inca's, alsof hij bij zijn landing dwars door de tempelmuren heen is gevlogen. Staande voor de kop van de vogel met zijn armen oostwaarts geheven, veroorzaakte de zon, die boven een bergtop vanachter een wolk tevoorschijn kwam, een spectaculair spel van licht en donker. Noa registreerde dat diverse toeristen zich naar hem omdraaiden, alsof hij de zon wakker had geroepen. Verlegen door hun aandacht ging hij met gesloten ogen tegen de rotsen tegenover de condor zitten. Zijn innerlijk oog zag hem hoog boven Machu Picchu cirkelen, waarna hij via de voorkant van de tempel in zijn richting daalde. De duidelijk voelbare tik van zijn snavel op Noa's voorhoofd verraste hem.

Deze kus van de condor was een welkomstgroet.

Noa was naar de open plek midden in Machu Picchu gelopen. De intense aardende kracht maakte zijn lichaam zwaar. Om het draaierige gevoel in zijn hoofd en de trilling in zijn benen kwijt te raken, ging hij zitten. Onbepaalde tijd later haalden enkele luidruchtige toeristen die vlak naast hem een foto maakten, hem even uit zijn meditatie. Moeizaam door de stramheid van zijn lichaam stond hij op en liep naar het aangrenzende plein, een heilige plek met een betoverend uitzicht op de riviervallei van de Urubamba en de bergen erachter.

Door de drukte kon hij geen plekje voor zichzelf vinden. Er zat weinig anders op dan toch maar aan te sluiten bij een groep onder leiding van een gids. Dankzij Noa's grondige voorbereidingen voor deze reis wist hij blindelings de weg in de heilige stad. We waren op weg naar de 'Tempel van de zon', waar de muren organisch aansluiten bij de grillige rotsen waarop ze waren gebouwd. In een ronde ruimte in de tempel stak uit de gladde bodem een rotsblok omhoog. De gids vertelde dat dit blok indertijd dienstdeed als altaar waar maagden op werden geofferd. Dat leek hem onwaarschijnlijk en het werd door kenners van de cultuur ook heftig bestreden. Terwijl Noa om het rotsblok heenliep, voelde hij een tinteling in zijn lichaam, die sterker werd toen hij afdaalde naar de heilige koninklijke tombe onder de Tempel van de zon.

Naast de opening van de tombe zijn decoratieve trappen uitgehouwen, als symbool voor de plek waar de doden afdaalden naar de benedenwereld. Na het sensationele maagdenverhaal gingen de woorden van de gids volledig langs hem heen en richtte Noa zijn aandacht op de ingang van de tombe. Er hing een dun lint voor ten teken dat toeristen niet welkom waren. De energie van de tombe trok hem er echter onweerstaanbaar naartoe. Achter een uitstekende rots maakte hij zich onzichtbaar tot de gids en de toeristen druppelsgewijs de plek voor de koninklijke tombe hadden verlaten.

Toen het volledig stil om hem heen was, kroop hij met kloppend hart onder het lint door en liep de tombe binnen. In het schemerdonker koos hij een van de nissen om in te zitten.

Aarde

1.

Eenmaal gewend aan de duisternis zag

Noa de variatie aan uitgehouwen nissen in de wanden van de grot. Mogelijk de rustplaats van mummies. Na enkele diepe ademhalingen resoneerde zijn innerlijk met de intense stilte van de tombe. Een gevoel van dankbaarheid om hier te zijn vervulde hem. Zonder verbazing bemerkte hij een zwevend licht dieper in de tombe en weer was er die tinteling die zich vanaf zijn voorhoofd, waar de heilige vogel hem had gekust, door zijn hele lichaam verspreidde. Dat voelde passend.

Geleidelijk transformeerde het licht naar een kleine man, wiens Zuid-Amerikaanse uiterlijk hem vertrouwd voorkwam. Hij wenkte Noa. Om gehoor te geven aan zijn uitnodiging kwam hij in beweging zonder zijn lichaam te verplaatsen. Een kort ogenblik raakte hij in de war. Kon hij zijn lichaam zomaar achterlaten? Kon hij later de weg nog terugvinden? Opnieuw wenkte de man hem.

De lichte paniek verdween al snel door een nieuwe tinteling en vol vertrouwen volgde hij de man naar een deur één etage lager. Daar stond hij stil, draaide zich naar Noa om en keek hem indringend aan.

De energie van zijn blik raakte Noa diep en zijn glimlach beantwoordde hij met een gulle lach. Natuurlijk. Dit was zijn spirituele Incagids Matez. Als energie kende hij hem goed, maar tot dusver was daar geen uiterlijk aan gekoppeld. Zo zag hij er dus uit. Zijn aanwezigheid kalmeerde hem.

Naast de deur zat een man in traditionele Incakledij op een rijkversierde stoel. Matez boog eerbiedig voor hem en Noa volgde zijn voorbeeld.

“Heer Huascar,” sprak hij tot de man, “mag ik uw toestemming om naar de benedenwereld te gaan?”

Huascar knikte en keek Noa vervolgens aan. Ook hij moest toestemming vragen. Nadat hij de woorden van Matez had herhaald, antwoordde Huascar glimlachend, “Ja, zijn zoon.”

Ze betraden een grote, ronde schemerige ruimte waar zacht, paars licht scheen. Het koepelvormige gewelf boven hen was nog net zichtbaar. In de muren van de ruimte bevonden zich meerdere deuren, bijna allemaal voorzien van een omlijsting van smalle zuilen die een boogvormige bovendorpel ondersteunde. Hoewel de

ruimte leeg leek, flitsten af en toe gedaantes voorbij. Noa keek Matez vragend aan.

“We zijn in de benedenwereld,” legde hij uit. “In de zevende en bovenste aardlaag volgens de Inca kosmologie. Dit is de tempel van de channelers. Hier bevindt zich de kosmische informatie. Ze is verbonden met de regenboog en met de andere zes lagen.”

“Gaan we die andere lagen ook...?”

“Geduld. Eerst kun je hier diverse kamers bezoeken. Omdat je nieuwsgierig van aard bent, gaan we eerst naar de bibliotheek. Hier ligt alle kennis van het universum opgeslagen.”

“Alle kennis van het universum! Past dat daar allemaal in?”

Matez begon te lachen. “Noem jij jezelf nu een moderne man die gewend is aan computers en internet? Hoeveel informatie kan er bij jullie op een chip ter grootte van een rijstkorrel! Aangezien alles energie is, kun je oneindig veel informatie kwijt in deze ruimte.”

Een enorme zilverkleurige mandarijnvorm, volledig opgebouwd uit rijen kleine cd-roms, domineerde de ruimte. Over die schijfjes speelden verschillende kleuren licht met elkaar. Terwijl Noa om de mandarijnvorm heenliep, kwamen mooie maar ook pijnlijke jeugdherinneringen naar boven, gevolgd door beelden die hij kende van boeken en internet. Maar ook weergaven van hem onbekende beschavingen, technologieën, landschappen en steden. Hij zag afbeeldingen en

teksten die betrekking hadden op astrologie, sterrenkunde, wiskunde, heilige geometrie en meer. De hoeveelheid verschillende levensvormen die zich lieten zien, kon hij zo snel niet tellen. Dit was wat Matez bedoelde, dit was eindeloos omvangrijk.

“Ieder mens is onbewust verbonden met de kennis uit deze bibliotheek.”

“Is dit de visuele vorm van de Akasha kronieken?”

“Zoiets. Kom, er is meer te zien en te beleven. Heb geduld. Alles wordt op het juiste moment aangereikt.”

“Kan ik hier ook zien wat de toekomst mij brengt?”

Matez liet zijn vraag onbeantwoord.

Ze staken de koepelruimte over naar een openstaande deur die toegang gaf tot de ‘kamer van de kosmos’.

“Stap binnen.” Matez maakte een uitnodigend gebaar.

Noa aarzelde. In plaats van een tempelzaal zag hij een ruimte zonder herkenbare vormen. “Als ik het kan, kun jij het ook.” Kordaat stapte Matez de kosmos in. Even flitste een scène door Noa’s hoofd van de Nazarener die over water liep. Omzichtig volgde hij Matez.

“Waarom loop je nog en zweef je niet rond?” Als een vogel op de thermiek verplaatste Matez zich hoger de kosmos in.

“Waar wil je heen?”

Terwijl Noa over die vraag nadacht, schoot hem te binnen dat de Inca's oorspronkelijk van de Plejaden kwamen, hun thuis.

"Dan gaan we daar naartoe," antwoordde Matez. Noa was nog niet helemaal gewend aan diens telepathisch communicatie. "We gaan naar Alcyone, de ster van je innerlijke waarheid, van de puurheid van je ziel en van de kracht van alles-omvattende liefde. Voor jou een belangrijke ster. Hij verbindt jou met jezelf én met Moeder Aarde, Pachamama."

Een belangrijke ster voor hem?! Hoezo? Had hij hier levens gehad? Hij had in reïncarnatiesessies incarnaties van zichzelf elders in het universum ervaren en zelfs in andere dimensies, maar naar een dergelijk belangrijk leefgebied toegaan, was toch wat anders.

"Je zult het wel zien. Heb vertrouwen."

Het volgende ogenblik stonden ze in een schitterend transparant landschap vol uitbundig bloeiende, aardse planten die meters hoog waren. Tussen die planten stond een rond gebouw met een halve bol als dak, zoals bij Grieks-Orthodoxe kapellen. Om het gebouw liep een brede gracht met vier uitlopers naar de windrichtingen, zoals een sjamanistisch medicijnwiel. Dit patroon herhaalde zich in de plaatsing van de bruggen over de grachten als een universeel sjamanistisch principe.

Terwijl ze zich moeiteloos verplaatsten, veranderde de hele omgeving van vorm, kleur en

inhoud. Het gebouwencomplex transformeerde naar een rijk begroeid heuvellandschap waar enkele rivieren doorheen meanderden. Een eindje verderop wees Matez naar iets, Noa ondertussen indringend aankijkend. Die knikte. Iets verderop langs de rivier stond een huis dat zo uit de aardse wereld leek te komen. Hoe dichters ze het naderden, hoe sterker de tinteling in zijn energetische lichaam werd. Er ging iets ingrijpends gebeuren. Dat stond vast.

Vanuit het huis kwam hen een jonge vrouw tegemoet. Verbijsterd staarde Noa naar zichzelf als vrouw! Als in trance liepen ze naar elkaar toe en omhelsden elkaar innig. Razendsnel flitsten beelden voorbij van hun levens met vreugde, pijn, liefde, afscheid, samenzijn, met kinderen, als broer-zus, als partners, als ouder-kind. De beeldenstroom eindigde in een intens vibrerend licht dat een gelukzalig gevoel bracht, een versmelting, een eenheid tot in elke vezel van hun lichamen. Dit was zijn tweelingziel Aloën. Op dat moment ontbrak er niets meer aan zijn leven.

Noa's teleurstelling was dan ook groot toen Matez aangaf dat ze hun weg moesten vervolgen. Aloën en hij hadden nog zoveel te bespreken en hij wilde dit geluksgevoel vasthouden.

"Ik begrijp je gevoel. Alles wordt later duidelijk. Het hele universum is voortdurend in beweging. Het moment dat je ervaart, kun je niet vasthouden, omdat het al voorbij is, omdat je al onmerkbaar bent veranderd. Leven in het hier-en-

nu is een waardig streven, maar het is eigenlijk onmogelijk. Ieder moment is één tijdseenheid voorbij aan het verleden en één tijdseenheid nader bij de toekomst. Het hier-en-nu is een nulpunt. Je kunt je alleen richten op de dichtstbijzijnde tijd."

Wat Matez zei, begreep hij wel. Toch irriteerde het hem dat hij de tijd in deze dimensie niet wat kon oprekken. Tijd bestaat hier toch niet lineair. "Laat me nog even," sprak hij zachtjes.

"Jullie kennen elkaar al op aarde." Matez' stem was vol mededogen. "Houd dat gevoel van geluk en eenheid maar vast in je geest. Ze is al in de aardse dimensie geïncarneerd en wacht erop dat je haar herkent. Een van de hoogste spirituele eigenschappen is geduld. Dus beoefen dat dan maar." Een vluchtige glimlach gleed over zijn gezicht.

Terwijl ze vertrokken, keek Noa nog even over zijn schouder. Waar het huis van Aloën stond, wuifde nu een grote plataan.

"Onbewust zocht je al naar herkenning van haar in jouw huidige leven. Vandaar haar aanwezigheid hier, want in deze wereld creëert geestelijke aandacht direct de verschijningsvorm. Dat is op aarde ook zo, alleen is daar het bewustzijnsniveau van veel aardbewoners afgestemd op een collectieve illusie, op een beeld van de materiële werkelijkheid zoals die vanuit de natuurwetenschappen is ontwikkeld. Enkele groten, zoals Pla-

to en Shakespeare, wisten al dat de materiële wereld een illusie is.”

“Dus ik verzin alles wat ik meemaak?”

“Dat is nog niet zo gek uitgedrukt. Tenminste als je met verzinnen een actie van je scheppende brein bedoelt. Dat is wat er zojuist gebeurde. Je onbewust sterke verlangen om je tweelingziel te ontmoeten, bracht haar tevoorschijn. Het verleggen van je aandacht liet haar weer verdwijnen.”

“Als iedereen creëert wat hij denkt, dan zou de wereld toch een chaos zijn.”

“Dat is ze ook, maar om een andere reden. Doordat de wetenschap, kerken en andere instituties voortdurend hun kijk op zaken aan de wereld blijven opdringen, is er een klontering ontstaan van gedachten en ideeën over de werkelijkheid. Het merendeel van de mensen is overtuigd van die materiële wereld en daardoor is de energie sterk genoeg om dat beeld in stand te houden. Het is nogal een proces om te leren die illusie te doorzien en jezelf te ontkoppelen van de materie.”

Noa's brein werkte op volle toeren. De beschermende wanden van zijn wereldbeeld werden neergehaald en hij staaarde in de leegte van het onbekende.

“Dat is allemaal mooi, maar... hoe onderken je die illusie en hoe ontkoppel je jezelf van de materie?”

“Je kunt jezelf ontkoppelen door onthechting, door weinig waarde aan materiële zaken toe

te kennen, terwijl je toch volop in de wereld leeft. Dat is te leren. De illusie doorzien is lastiger, omdat de zuiverheid van je hart daarin een rol speelt. Alleen door vanuit je hart te leven, kun je het ware ontdekken.”

Hierop hief Noa zijn armen onmachtig ten hemel. “Oké. Simpel toch!?”

Zwijgend sloeg Matez zijn cynische gebaar gade.

Terug in de centrale koepelruimte kwam een lichtwezen hen tegemoet. Matez boog voor hem en Noa volgde zijn voorbeeld.

“Zo, vriend,” sprak het wezen richting Matez. “Ik zie dat je onze gast hier rondleidt. Het voltooiën van deze reis zal voor hem een grote bewustzijnssprong betekenen. Kom met me mee naar de vergadering van de Kosmische Raad. Maar wees stil en houd jullie energie ingetogen.”

Matez fluisterde Noa toe dat dit een grote eer was. Wederom gingen ze van de solide uitzijende koepelruimte naar de lege kosmos waarin de raadsleden in een kring zweefden. Slechts enkelen van hen zagen er menselijk uit. Eén wezen leek op de Egyptische god Anubis met zijn jakhalskop. Een ander was een centaur. Er waren ook lichtwezens met telkens wisselende vormen. Allen communiceerden telepathisch waardoor ik hun conversatie niet begreep.

“Wacht een ogenblik,” klonk de stem van zijn metgezel in zijn hoofd. “Hier is alles mogelijk